

Pomogáts Béla

Anyanyelvi Konferencia – egy szellemi műhely küldetése

Lőrincze Lajos emlékének

Nemzeti konzultációk

A határok fölött hidat építő magyar-magyar párbeszéd nem a „rendszerátalakítás” után vette kezdetét. 1989 után csak az történt, hogy beértek a párbeszéd intézményesülésének feltételei, és szervezettebbé lehetett tenni a dialógust, ezzel együtt eredményesebbé is. Mindennek tudományos konferenciák, kulturális összejövetelek, ifjúsági tanfolyamok és persze könyvek, valamint egy gazdag folyóirat: a *Nyelvünk és Kultúránk* voltak a következményei, egyben az intézményei. Igaz, ez az intézményesülés valóságos történelmi fordulatot jelentett, kialakította a dialógus folyamatosságát és rendszerességét, a több országban élő és tevékenykedő magyar értelmiség kölcsönös tájékozódásának és együttműködésének kereteit. Az együttműködés (a közös gondolkodás és cselekvés) szellemi „hálóját” ugyanis állandóan erősíteni, esetenként újrafonni kellett. Minthogy a magyar-magyar párbeszéd ügye nem csak az idő eróziójának volt kitéve, hanem politikai akadályoknak is – idehaza, a szomszéd országokban és a nagyvilágban egyaránt. Mindez igen nagy erőfeszítésekkel járt, és a munka során a „magyar összefogás” érdekében eljáró értelmiségieknek nem csak a tennivalók sokaságával kellett megküzdeniök, hanem időnként a hatalmi tényezők ellenkezésével, korlátozó intézkedéseivel is.

Magának a párbeszédnek mindazonáltal hosszú évtizedekre nyúlik vissza a története, és ez a történet csak a kommunista diktatúra legsötétebb évtizedeiben szünetelt. 1948 és 1963 között, midőn a magyar-román vagy a magyar-szlovák határon keresztül nem volt könnyű a közlekedés, a vajdasági és a kárpátaljai magyar értelmiséggel pedig szinte lehetetlen volt összeköttetést teremteni. A két világháború közötti korszakban mindennapos volt a „magyar-magyar dialógus”, nemcsak a kulturális életben, mindenekelőtt az irodalomban, amely mindegyik kisebbségi létbe kényszerített magyar népcsoport (nemzetrészt) lelki öngazgatásának legfontosabb intézménye volt, hanem a közéletben is. Korábban mindez természetesen a magyar politika történetének bizalmasabb köréhez tartozott, és igen hatékony akadályokba ütközött, minthogy szinte valamennyi szomszéd ország (talán Ausztria kivételével) súlyos korlátokat állított a „nemzeti párbeszéd” elé.

Meg lehetett őrizni ezeket a kapcsolatokat a második világháború végén és a háború befejeztével is. Közismert dolog, hogy például az erdélyi politikai, egyházi és kulturális vezető személyiségeknek, így gróf Bánffy Miklósnak milyen kezdeményező szerepe volt abban, hogy az 1944 nyári román „kiugrás” után a kormányzó elszánja magát az értelmetlen háború befejezésére. 1945 után, kivált a békeszerződés előkészületi szaka-

1 tudomány és társadalom

szában ugyancsak élénk párbeszéd alakult ki a budapesti és az erdélyi vezetők között. A Fülöp Mihály és Vincze Gábor szerkesztésében 1998-ban közreadott *Revízió vagy autonómia* című terjedelmes diplomáciai iratgyűjtemény minderről meggyőző bizonyítékokkal szolgál.

A közép-európai országok totális „szovjetizálását” követően azonban minden érdemi párbeszéd megszűnt az egymástól államhatárokkal elválasztott magyarok között. Mi több, ezek a határok szinte „vasfüggönyként” választották el a magyarság nagy csoportjait. 1956 nyaráig a kölcsönös rokonlátogatások is súlyos adminisztratív falakba ütköztek, és például egészen a hatvanas évek közepéig csak úgy lehetett utazni, hogy a román hatóságok beírták a vízumba a felkeresni kívánt várost, amelynek körzetét tilos volt elhagyni. Az alkalmi magyar látogatónak, turistának különben is állandó rendőri ellenőrzéssel, esetleg zaklatással kellett számolnia.

A párbeszéd újolagos kibontakozására először az irodalmi életben került sor, már a hatvanas évek közepén. 1968 nyarán a Magyar Írók Szövetsége nem kicsiny kezdeményező készségről számot adva, és bizony némi hivatalos nehezteléssel találkozva megrendezte az egykor sokat emlegetett „kettős kötődés” vitát. Ez a kifejezés arra utalt, hogy a kisebbségi magyar irodalmak mibenlétét egyrészt társadalmi kötelek: az írók állampolgársága és az adott ország közélet, esetleg állami politikája iránt tanúsított elkötelezettsége, másrészt kulturális kötelek: az irodalom nyelve, nemzeti hagyományai, a kulturális és történelmi egység tudata, mi több, kollektív „lelkisége” határozzák meg. A „kettős kötődés” elmélete valójában kompromisszumos javaslat volt, a magyarországi szellemi élet ennek a kompromisszumnak a keretében próbált szorosabb köteleket kialakítani a határokon túli magyar irodalmakkal, próbálta létrehozni a magyar-magyar kulturális dialógus keretét.

Más kérdés, hogy ez a javaslat szinte mindenütt elutasításra talált, egyedül a belgrádi (pontosabban az újvidéki) művelődéspolitikai fogadta el. A csehszlovák politika enyhébben, a román erőteljesebben tiltakozott, sőt valóságos sajtókampányt indított a „kettős kötődés” elmélete ellen, és ebben a kampányban, a zsarnoki rendszer szokásai szerint, természetesen a romániai magyaroknak kellett főszerepet vállalniuk. A „kettős kötődésből” következő dialógus különben sem bontakozhatott ki igazán, minthogy a „prágai tavasz” elfojtása újra megmervítette a szovjetcsatlós országok hagyományos etatizmusát.

A párbeszéd ügye mindazonáltal csendesen, sokszor rejtetten mégiscsak előrehaladt, méghozzá két területen is. Egyrészt az úgynevezett „népi diplomáciában”: a hetvenes évektől kezdve magyarországi értelmiségiek, különösképpen fiatalok egész serege járta be (vonattal, autóval, kerékpárral) Erdélyt és a Felvidéket, később, már a nyolcvanas évek második felétől Kárpátalját, és szerzett tapasztalatokat az ott élő magyarok mindennapi életéről. Ebben az időben számtalan, máig tartósnak bizonyult barátság és szakmai együttműködés jött létre magyarországi, erdélyi, felvidéki, vajdasági és kárpátaljai értelmiségiek: írók, tudományos kutatók, újságírók és lelkészek között. Ezeknek a személyes és családi kapcsolatoknak igen nagy szerep jutott abban, hogy mindegyik oldalon igény támadt a nemzet szellemi és lelki egységének helyreállítása iránt. Az anyaország valójában ekkor ismerte meg igazán Erdélyt és a felvidéki régiót, és ennek a helyzetismeretnek a következtében növekedett meg tömeges méretekben az a nemzeti szolidaritás, amely azután az 1989–1990-es „rendszerátalakításban” nagy szerepet kapott.

A párbeszéd kibontakozásának második körét a kulturális, elsősorban az irodalmi élet hozta létre. A hetvenes években már rendszeressé váltak az írók és az irodalmi műhe-

lyek (kiadók, folyóiratok) közötti kapcsolatok. Kisebbségi magyar írók, mint az erdélyi Sütő András, Székely János, Kányádi Sándor, Szilágyi Domokos, Lászlóffy Aladár, Kántor Lajos, a felvidéki Dobos László, Tőzsér Árpád, Gál Sándor, a vajdasági Gion Nándor, Tolnai Ottó, Végel László, Bányai János a magyarországi irodalmi életben is méltó helyet kaptak: megjelentek könyveik, írásaik folyamatosan voltak jelen a folyóiratokban, drámai műveik a színpadokon. Voltak esztendőik, midőn Sütő András drámái Erdélyben nem, csak Budapesten vagy Kaposváron kerülhettek a közönség elé.

A több (sőt egyre több, mert kezdetben öt, később nyolc) országba szakadt magyar irodalom lényegi egysége már a nyolcvanas évek közepére helyreállt, elsősorban azoknak a hazai íróknak és irodalomkritikusoknak – például Illyés Gyulának, Mészöly Miklósnak, Csoóri Sándornak, Sánta Ferencnek, Czine Mihálynak, Béládi Miklósnak, Ilia Mihálynak, Görömbei Andrásnak és másoknak – a bátor kezdeményezése nyomán, akik minden lehetséges fórumot felhasználtak a nemzeti irodalom átfogó egységének kinyilvánítására. Ez az egység természetesen nem az irodalmi nézetek és áramlatok egységesülését jelentette: a szellem világában, ahol a gondolatok, az eszmék és az irányzatok versenye hajtja előre a fejlődést, ilyen egység nem lehetséges és nem is szükséges. Az irodalmi egység kulcsa a kölcsönös tájékozottságban és az írók szolidaritásában rejlik: abban tehát, hogy ismerjük egymás törekvéseit és eredményeit, és kollegiális vagy éppen baráti viszony alakuljon ki a határok által elválasztott írók között. Legfőként pedig abban, hogy a nemzeti irodalom természetes egységének tudatát kívánjuk érvényesíteni. Hiszen Magyarország nem egyszer esett darabokra (például a török hódoltság idején), a nemzet és a nemzeti kultúra egységének eszméje és morálja mindennek ellenére töretlenül érvényesült (a nehéz korszakokban is).

Az irodalmi párbeszéd intézményesülése akkor történt, mikor a Magyar Írószövetség 1989 novemberi közgyűlése úgy döntött, hogy tagjai közé fogadja a határokon túl – a kisebbségi magyar közösségekben vagy a nyugati diaszpórában – élő magyar írástudókat, majd 1995-ben a szövetség vezető testületeiben: a választmányban és az elnökségben is szerepet adott nekik. Az irodalmi párbeszédnek ez az intézményes rendszere azóta is igen jól működik és egy kolozsvári, pozsonyi, újvidéki, ungvári vagy éppen bécsi és londoni magyar írónak ugyanolyan illetékessége van irodalmi életünk alakításában, mint magyarországi kollégáinak. Ennek az illetékességnek gyakorlati következményei vannak, a szomszédos országok kisebbségi magyar írói rendszeresen és tevékenyen vesznek részt a magyarországi irodalmi életben vagy az olyan írótalálkozókon, mint amilyen a keszthelyi Berzsényi Helikon, a Tokaji Írótabor, a József Attila Kör tatai találkozói. Hasonlóképpen igen élénk a határon túl élő magyar kulturális személyiségek szerepvállalása az Anyanyelvi Konferenciák munkájában is.

A kilencvenes években már számtalan próbálkozás történt annak érdekében, hogy a magyar-magyar párbeszéd és együttműködés minél több területen, tehát a gazdaságban, a politikai pártok világában, az egyházakban, a kultúrában és a köznapi életben is érvényesüljön és szervezett formát kapjon. Emlékeztetek azok a „magyar-magyar csúcstalálkozók”, amelyeken a hazai és a kisebbségi magyar szellemi, kulturális, egyesületi vezetők kívánták egyeztetni a közös felelősség által megkövetelt lépéseket. Ezek a találkozások, illetve az, hogy a határokon túl élő magyar kultúrák képviselői rendszeresen jelen vannak a magyarországi kulturális életben, illetve, hogy a magyarországi kultúra munkásai folyamatosan szerepet vállalnak a kisebbségi magyar kulturális élet eseményeiben, nos, ezek

1 Tudomány és társadalom

a találkozások mára nemzeti kultúránk természetes rendjének részei. Ennek a rendnek a létrehozásában és alakításában vállalt állandó és nem egyszer kezdeményező szerepet az Anyanyelvi Konferencia.

A mozgalom létrehozása

Negyvenkét esztendeje jött létre az anyanyelvi mozgalom szervezeti kerete: az Anyanyelvi Konferencia. Az első találkozó – hosszabb előkészületek után – 1970 augusztusának elején ült össze Debrecenben, majd Budapesten. A háromnapos programot nagyrészt előadások és közös eszmecserek töltötték ki, de jutott idő városnézésre és kirándulásra is: a résztvevők szétnéztek a Hortobágyon, jártak Hajdúnánáson, Püspökladányban és Kecskeméten, a fővárosban pedig meglátogatták a Magyar Tudományos Akadémia Zene- és Irodalomtudományi Intézetét és a Fészek Klubot, amely különben az élő magyar irodalomról rendezett beszélgetés színhelye volt. Az előadások elsősorban a magyar nyelv megőrzésének, a nyelvművelésnek és az irodalmi kultúrának a kérdéseivel foglalkoztak, az előadók között megtaláljuk Bárczi Gézát, Lőrincze Lajost, Keresztury Dezsőt, Kálmán Bélát, Imre Samut, Szende Aladárt, Maróti Gyulát, Boldizsár Ivánt, Czine Mihályt, Béládi Miklóst és Szabolcsi Miklóst, tehát általában nyelvészeket, irodalomtörténészeket és írókat, a külföldiek közül pedig az Amerikából érkezett Nagy Károlyt és Sinor Dénest, az angliai Czigány Lórántot, a franciaországi Karátson Endrét, többnyire azokat, akik később az anyanyelvi mozgalom irányításában is szerepet vállaltak. Külön meg kell emlékeznünk Illyés Gyuláról, aki már korábban is egy átfogó magyar kulturális mozgalom létrehozását szorgalmazta, és élete utolsó évtizedében igen sokat tett ennek a mozgalomnak a sikere érdekében.

Magának az első összeövetelnek a céljait Bárczi Géza nyelvészprofesszor beköszöntő szavai fejezték ki: „Az öt világrészben szétszórta magyarság összetartozásának a tudata oly becses kincs, melyet minden magyar ember, akinek lelkében még nem némult el az anyanyelv csengése, még nem halványodott semmivé a közös történelmi múlt emléke, féltékenyen és aggódva őriz énjének legbelső rejtekében. Lehetnek és vannak magyar és magyar között az élet igen fontos kérdéseiben eltérő nézetek, de mindezeket túl és mindezek fölött minden magyar ember belső titkos ösztöne, egész szellemi és erkölcsi valósága abba a magyar – akár népi, akár magas – kultúrába nyújtja le gyökérszárait, melyet annyi évszázad pusztító viharai ellenére töretlen akarással, szívós munkával épített ki a mi népünk. S ha e szájak elszakadnak vagy elfonnyadnak, a gyökértelenül maradt egyén csak nagy sokára tud bizonytalanul belekapaszkodni az idegen talajba.” Hasonló gondolatokat rögzített a konferencia zárónyilatkozata, midőn összefoglalta a találkozó megrendezésének indokait és eredményeit.

Az 1970. augusztus 14-én keltezett zárónyilatkozat a többi között a következőket jelentette ki: „Az Anyanyelvi Konferenciának az volt a célja, hogy megvitassa a magyar nyelv és irodalom oktatásának, terjesztésének a külföldi élet sajátos feltételei közötti helyzetét, feladatait. [...] A kölcsönös megértés és közös felelősség jegyében lefolyt viták, megbeszélések során kirajzolódott a magyar nyelv külföldön történő oktatásának, megtartásának és művelésének sajátos problémái; felmerült a szülőföldhöz fűződő kapcsolat számos olyan kérdése, amely külföldön élő honfitársaink magyarságtudatának ébrentartására és gazdagítására vonatkozik. Sok javaslat hangzott el a magyar nyelv és irodalom oktatá-

sában való együttműködés kiszélesítésére, valamint arra vonatkozóan is, hogy külföldi honfitársaink miben igénylik a hazai szakemberek segítségét.”

A konferencia lezárásakor létrehozták az anyanyelvi mozgalom vezető szervét, az úgynevezett Védnökséget, amely azután – természetesen több alkalommal is megváltozott összetételben – egészen az 1992-es esztergomi konferenciáig szervező, irányító és összefogó szerepet kapott. A védnökség első elnöke Bárczi Géza budapesti nyelvészprofesszor lett, tagjai ifj. Bartók Béla; Bánk József váci megyéspüspök; Bognár József, a Magyarok Világszövetségének elnöke; Erdei Ferenc, a Magyar Tudományos Akadémia főtitkára; Illyés Gyula; Keresztury Dezső; Kodály Zoltánné; Lotz János amerikai egyetemi tanár; Ortutay Gyula, a Tudományos Ismeretterjesztő Társulat elnöke; Rapcsák András debreceni egyetemi tanár; Sinor Dénes, a bloomingtoni egyetem tanára; Szamosközi István református püspök és Vas István költő voltak. Mindebből kitetszik, hogy a kommunista kormányzat bizalmi emberein kívül jócskán kerültek a vezetésbe olyanok, akik a megalakuló mozgalmat egy valóban hiteles nemzeti stratégia keretei közé kívánták elhelyezni. Később (Bárczi Géza 1975-ben bekövetkezett halála után) a legendás hírvilág nyelvész professzor: Lőrincze Lajos lett a védnökség elnöke, és maga a vezető testület is kiegészült, ötven tagjának fele a hazai, fele a nyugati magyar értelmiséget képviselte, s az első csoportból Czine Mihály, Imre Samu, Komlós Attila, a másodikból Éltető Lajos, Hamza András, Haraszi Sándor (az Egyesült Államokból), Romhányi László (Angliából), Tasnády T. Álmos (Belgiumból), Nagy Pál (Franciaországból), Bujdosó Alpár, Galambos I. Ferenc és Solymos László (Ausztriából) töltött be fontos szerepet a későbbiek során.

Ezt követve 1973-ban Szombathelyen, 1977-ben Budapesten, 1981-ben Pécsen, 1985-ben Veszprémben, 1989-ben Kecskeméten, 1992-ben Esztergomban, 1996-ban Egerben, 2000-ben Marosvásárhelyen, 2005-ben Komáromban, majd Budapesten, 2009-ben pedig Beregszászban jöttek össze konferenciára a nagyvilágban szétszórta élő magyar értelmiség képviselői, Pécsen már a Felvidékről és a Vajdaságból, Kecskeméten Kárpátaljáról, Esztergomban pedig már Erdélyből is. (Következő, most már meg nem valósítható összejövetelünket a vajdasági Zentára terveztük.) Ezek a konferenciák, korábban nagy, később kisebb létszámú találkozók nem csak a magyar oktatás, a nemzeti kultúra és a tudományos kutatás eredményeivel és feladataival vetettek számot, igen jó alkalmat kínáltak a személyes találkozások és eszmecsere számára is. Az anyanyelvi mozgalom munkájában, akárcsak általában a kulturális életben, mindig igen nagy szerepet kaptak a személyes kapcsolatok, megbeszélések – az egyetértésnek, a közös munkának az a szellemisége, amely eleve más jelleget adott a közös tevékenységnek, mint a máskülönben – az emigráció képviselőivel kapcsolatban pedig különösen – a hivatalos keretek között alakított dialógusok. Ilyen módon a kollegiális, mi több, baráti együttműködés igen erős morális erővel töltötte meg az építő munkát, a szervezeti életet.

Kihívások és eredmények

A mozgalom kezdetben a hazai és az emigrációban élő magyarság dialógusát volt hivatva szolgálni, s valóban nagy eredményeket ért el akkor, amikor lehetővé tette, hogy a nyugati világban élő magyar írók, tudósok, művészek, ha korlátozott módon és lehetőségek birtokában is, de jelen legyenek, megszólaljanak és közszereplést vállaljanak idehaza. Nem tudom, vajon az anyanyelvi mozgalom és az általa rendezett konferenciák nélkül

1 tudomány és társadalom

ez a jelenlét és közszerepvállalás miként és főleg mikor következett volna be. Hiszen a kommunista párturalom képviselőjében fellépő kormányok az úgynevezett emigrációs politika keretében mindig arra törekedtek, hogy leszereljék és megosszák a politikai emigrációt, az emigráció militáns politikai szervezetei pedig elhatárolták magukat minden magyarországi kapcsolattól, s több ilyen szervezet még azt sem vette jó néven, hogy tagjai magánügyben látogatást tegyenek szülőföldjükön. Az Anyanyelvi Konferenciának éppen az a – sokszor a diktatórikus hatalom akarásával szemben képviselt – feladat jutott, hogy a lehetőségek szerint egymáshoz közelítse az itthon és az emigrációban élő magyar értelmiséget, s bizonyos óvatossággal, az adott és áttörhetetlen korlátok között szolgálja a nemzeti integráció gondolatát. Azt a gondolatot, amelynek érvényesülése a bekövetkezett politikai rendszerváltozás egyik legfontosabb feltétele volt, minthogy az idehaza, a kisebbségi sorsban és a nyugati diaszpórában élő magyar értelmiség belső integrációja és közös fellépése nélkül politikai változásokra egyáltalán nem kerülhetett volna sor.

A hazai tudományos, egyetemi és művészeti értelmiség néhány tagja, a kezdeményezők és vezetők között olyanok, mint Illyés Gyula, Keresztury Dezső, Bárczi Géza, Lőrincze Lajos, Szathmári István és Czine Mihály, az emigrációs értelmiség soraiból pedig például Nagy Károly, Éltető Lajos, Hamza András, Lotz János, Galambos Iréneusz Ferenc, Gömői György, Nagy Pál, Papp Tibor és Bujdosó Alpár, felismerte annak fontosságát, hogy a nyugati világba kényszerített magyarságot, amennyire lehet, be kell vonni a hazai szellemi életbe, és lehetőséget kell teremteni arra, hogy az idehaza és emigrációban élő magyar értelmiségiek rendszeresen találkozzanak és eszmét cseréljenek egymással. Ez a felismerés az idők során mind általánosabb lett, s a nyolcvanas évekre az Anyanyelvi Konferenciák ugyanúgy a független magyar értelmiség fórumai lettek, akárcsak a Magyar Írók Szövetsége vagy más összefogó szerepet vállaló kulturális szervezet és mozgalom. A független magyar értelmiség és a kormányhatalom által kötött kompromisszum természetesen nem lehetett kockázattól mentes, ez az értelmiség azonban végül is meg tudta őrizni szellemi integritását, és ki tudta alakítani azt a függetlenséget, amely minden értelmiségi tevékenység alapvető feltétele. A hazai értelmiségiek sohasem mondtak le azokról az alapvető értékekről: a magyar kultúra egységének eszméjéről és a nyugati világban született magyar szellemi alkotások integrálásáról, amelyeket az anyanyelvi mozgalomban akartak képviselni. A hatalom pedig bizonyos mértékig engedékenynek bizonyult, minthogy a kialakuló folyamattól – a nyugati magyar értelmiség hazai jelenlététől és szerepvállalásától – politikai hasznot remélt. Azonban még így is napirenden voltak a feszültségek és az összetűzések az anyanyelvi mozgalom és a kormányzat között. A nyugati világban élő magyar értelmiség ezekről a vitákról és küzdelmekről sajnos alig tudott valamit, s máskülönben is többnyire gyanakvással fogadott bármiféle Magyarországról érkező kezdeményezést. Bizonyára ez is okozta azt a részleges bizalmatlanságot, amellyel az anyanyelvi mozgalom néhány emigrációs kör és sajtótermék részéről annak idején találkozott.

Később is nem egyszer jelentek meg olyan vélemények a nyilvánosság előtt, amelyek mintegy megkérdőjelezték az anyanyelvi mozgalom hitelességét. Ezeknek a véleményeknek azonban sohasem volt valóságos tárgyi alapjuk, jobbára találgatásokra, politikai pletykákra és rágalmakra épültek, és csak azt igazolták, hogy képviselőik alig ismerték a magyarországi szellemi életet, ennek jeles egyéniségeit. Az emigráció néhány szélsőséges hangadója, hasonlóan néhány nekivadult hazai nagy torkú hordószónokhoz, szinte

mániakus indulattal próbálta aláásni a korábbi évtizedekben független közéleti szerepet vállaló értelmiségiek, írók, tudósok, illetve kulturális szervezetek erkölcsi hitelességét, beleértve ebbe azt is, hogy rágalomokkal illették például Illyés Gyulát, Németh Lászlót és Lőrincze Lajost vagy a Magyar Írók Szövetségét és persze az Anyanyelvi Konferenciát. Határozott meggyőződése – és ezt erősíti meg az a rokonszenv is, amelyet például Illyés Gyula, valamint a magyar kultúra más kiváló személyiségei az Anyanyelvi Konferenciák iránt kifejezésre juttattak –, hogy a nemzeti szolidaritás és az egyetemes magyar kultúra jóval eredményesebben használta ki az anyanyelvi mozgalom lehetőségeit, mint a politika. Az anyanyelvi mozgalom keretei között nem annyira a kormányzati szándék, mint inkább az a magyar értelmiségi szolidaritás érvényesült, amely le kívánta bontani a hazai és a nyugati magyar kultúra közé emelt ideológiai vasfüggönyöket.

Az anyanyelvi mozgalom kétségtelenül politikai kompromisszumok terméke volt, s mint ilyen, egyáltalában nem eredménytelen. Örvideni kellene, ha a magyar értelmiség, amelynek nem egy szószólója most oly mellőngető retorikával ítéli el a diktatúra köznapi politikáját, csakis ehhez hasonló kompromisszumokat kötött volna. Mert ezt talán elismerhetjük, más kompromisszumok tétje nem a nemzeti kultúra egységének helyreállítása volt, hanem az akadémiai tagság, az egyetemi katedra, a tartós nyugati kiküldetés!

Viták az anyanyelvi mozgalom körül

A hazai és a nyugati magyarság párbeszédének ügye, amelyet mindenekelőtt az anyanyelvi mozgalom szorgalmazott, széles körű vitát indított az emigráció köreiből. Még az első konferencia összehívása előtt a müncheni *Új Látóhatár* 1969. szeptemberi számában jelent meg Borbándi Gyula *Magánbeszéd a párbeszédéről* című írása, amely ha szóvá tette is a dialógus eredendő nehézségeit, tudniillik azt, hogy a budapesti kormány és az emigráció nem ugyanazt érti a párbeszéd fogalmán, végül a dialógus megindítása mellett adta le szavazatát. Borbándi kezdeményező írására többen reagáltak, így Csiky Ágnes Mária, Márton László és Thinsz Géza, általában egyetértőleg, voltak persze olyanok, akik radikálisan elutasították a magyarországi és a nyugati magyarok dialógusát. A leginkább kiegyensúlyozott álláspontot alighanem az emigráció nagy tekintélyű politikai vezérégyénisége, Kovács Imre foglalta el, midőn *Párbeszéd, kikkel és miről* című írásában maga is a dialógus felvétele mellett nyilatkozott.

A kialakult viták mindenesetre elérték azt, hogy az emigrációban élő magyar kulturális személyiségek érdeklődni kezdtek az Anyanyelvi Konferencia iránt és egyre jobb meggyőződéssel vettek részt ennek munkájában. A mozgalomban így igen sok irodalmi vagy tudományos munkásságát tekintve széles körű elismertségnek és megbecsülésnek örvendő hazai és külföldi kulturális személyiség vállalt szerepet, mégpedig abban a meggyőződésben, hogy ez a szerepvállalás nem a kormányzat, hanem ellenkezőleg: az összmagyar kultúra és a szükséges nemzeti integráció ügyét szolgálja.

Nemcsak az „alapító atyák” gondolkoztak és tevékenykedtek ennek a meggyőződésnek a jegyében, hanem olyan magyar értelmiségiek is, akik rendszeresen vagy alkalmanként részt vettek az anyanyelvi mozgalom munkájában. Így a többi között Bánk József, ifj. Bartók Béla, Csoóri Sándor, Czine Mihály, Ginter Károly, Imre Samu, Kálmán Béla, Kodály Zoltánné, Köteles Pál, Szamosközi István, Szathmári István, Szende Aladár Magyarországról, Dobos László, Gál Sándor és Sidó Zoltán Csehszlovákiából, Fodó Sándor és

1 tudomány és társadalom

Dupka György Kárpátaljáról, Bujdosó Alpár és Galambos T. Ferenc Ausztriából, Czigány Lóránt és Gömöri György Angliából, Világhy Ernő és Világhy Katalin Németországból, Dedinszky Erika és Tüski István Hollandiából, Lázár Oszkár Svédországból, Sulyok Vince Norvégiából, Éltető Lajos, Fekete Pál, Ludányi András, Várdy Béla és Várdy-Huszár Ágnes az Egyesült Államokból. S ismét hangsúlyozni kell az Amerikában dolgozó (nemrég elhunyt) Nagy Károly egyetemi tanár munkájának fontosságát – nélküle nem lett volna anyanyelvi mozgalom. Ők és mellettük sokan mások fémjelezhetik az Anyanyelvi Konferenciák korábbi tevékenységét, és adhatnak hitelességet a mozgalom további munkájának.

Az Anyanyelvi Konferenciák természetesen részét alkották a magyar társadalomnak és szellemi életnek: ennek ilyen-amolyan módon része volt minden, ami ennek a társadalomnak a keretében helyezkedett el, még az ellenzéki vagy fél-ellenzéki tevékenység is. De nem épült be a hatalmi szerkezetbe, szinte mindig elutasította a hatalmi manipulációs tevékenységet, ellenkezőleg, képviselői, így Lőrincze Lajos, Czine Mihály vagy az amerikai Nagy Károly és Éltető Lajos időnként éles vitákat folytattak a hatalom embereivel. Így az 1981-es pécsi IV. Anyanyelvi Konferencián Nagy Károly 1956-ról mint forradalomról beszélt, Értavy-Baráth József az erdélyi magyarság elnyomása ellen tiltakozott, magam pedig az emigráció folyóiratainak, az *Új Látóhatások*, a *Katolikus Szemlének* a hazai nyilvánosságát szorgalmaztam – egyikünk sem kapott hivatalos dicséretet ezért. Arra, hogy az Anyanyelvi Konferencia, mint mozgalom és mint értelmiségi kezdeményezés, meg tudta őrizni magát attól a kézi vezérlésnek becézett irányítástól, amely máskülönből általában érvényesült, egyszerűen résztvevőinek nemzeti elkötelezettsége és vezetőinek eltökéltsége, egyszersmind józansága adott lehetőséget.

Az anyanyelvi mozgalom azzal, hogy lehetővé tette az emigráció számos kiváló egyéniségének s közvetve az emigrációban született műveknek és gondolatoknak a magyarországi jelenlétét, hozzájárult ahhoz, hogy a pártállami vezetés ne tudja ráerőszakolni a maga monolitikus ideológiai diktatúráját a magyar értelmiség egészére. Mint viszonylag szabad eszmecserék fóruma, igen nagy eredményeket ért el abban, hogy az emigrációban tevékenykedő magyar tudósok, írók, lelkészek, ifjúsági és egyesületi vezetők meg tudjanak szólalni idehaza, s gondolataik eljussanak a hazai értelmiségi közvéleményhez. Nem tudom, hogy ez a jelenlét és szerepvállalás az Anyanyelvi Konferenciák nélkül miként és főleg mikor lett volna lehetséges. Az Anyanyelvi Konferenciáknak az volt a történelmi jelentősége, hogy közös asztalhoz tudta ültetni a hazai és a nyugati magyar értelmiség hangadó képviselőit, és fórumhoz tudta juttatni a nyugati világban született magyar gondolatokat. Ezzel a konferenciák hozzájárultak ahhoz a szellemi erjedéshez, amely végső soron előkészítette a hazai politikai átalakulásokat, a nyolcvanas évek végén bekövetkezett történelmi fordulatot.

Megújulás és átalakulás

Az anyanyelvi mozgalom korábban nagyrészt az „emigrációs” magyarsággal kialakított dialógus intézménye volt. A rendszerváltozás történelmi folyamatában – az 1989-es Kecskeméti VI. Anyanyelvi Konferencia, majd az 1990 nyarán Rómaifürdőn rendezett védnökségi ülés után – ebben a tekintetben radikális átalakulás következett be. Az átalakulás követelményét először a Kecskeméti VI. Anyanyelvi Konferencián kiadott szándéknyilatkozat jelentette be.

Az átalakulást elsősorban a Magyarországon és általában a közép-európai régióban végbement politikai változások követelték meg. Ezek a változások mindeneke előtt a nyugati magyarság helyzetét alakították át. Az „emigrációt” ugyanis lényegében akkor már megszűntnek lehetett tekinteni: lassanként igazából senkinek sem volt különösebb oka arra, hogy politikai emigránsként éljen külföldön. A nyugati világban élő magyarok ma már itt-hon is gyakorolhatják politikai jogaikat, s részt vehetnek a gazdasági, politikai és kulturális életben. Mindez természetesen nem jelenti azt, hogy Nyugatról idővel minden emigráns magyar hazatér. Nyilvánvaló, hogy a nyugati magyarság túlnyomó része az őt befogadó országban kíván élni továbbra is: odaköti munkája, odaköti családi kapcsolatai. A második és harmadik emigrációs nemzedék tagjainak visszavándorlására pedig csak egészen kivételes esetben lehetett számítani.

A nyugati magyarsággal kialakított kapcsolatokat természetesen tovább kellett ápolni, a körükben vagy részvételükkel végzett anyanyelvi és kulturális programokat tovább kellett építeni. Mindazonáltal megerősödött az a meggyőződés, miszerint az anyanyelvi mozgalomnak a továbbiak során elsősorban a szomszédos országokban kisebbségi sorban élő magyarsághoz kell fordulnia. Ez a kisebbségi magyarság ugyanis a maga nemzeti kultúrájának és identitásának védelmében a korábbi évtizedekben elveszített intézményeinek helyreállítása céljából maga is várja az egyetemes magyarság elkötelezett, a szükség szerint áldozathozatalra is kész támogatását. Az anyanyelvi mozgalomnak ezt a stratégiaváltását indokolta az is, hogy a szomszédos országokban – az 1989-es közép-európai változások és a kommunista rendszerek összeomlása következtében – lehetőség nyílt arra, hogy a kisebbségi sorsban élő magyarság ismét számot vessen helyzetével, felmérje a diktatórikus korszakban elszenvedett károkat, és erőfeszítéseket tegyen nemzeti identitásának és kulturális intézményrendszerének helyreállítására.

Ezek az imént körvonalazott felismerések jelentek meg igen széles körben a mozgalom történetében nagy fordulatot hozó 1992 augusztusában Esztergomban rendezett VII. Anyanyelvi Konferencián, amely különben a Magyarok Harmadik Világkongresszusának első rendezvénye volt. Az elhangzott előadások: Dobos László bevezetője, Nagy Károly és e sorok írójának referátuma, valamint igen sok felszólalás azt a kérdést járta körül, hogy a kultúra lehetőségeivel és eszközeivel miként lehet erősíteni és szolgálni a nemzeti identitás teljes helyreállítását és a nemzeti szolidaritást. A találkozói részben munkabizottságokban látta el feladatait, így külön fórumok vetettek számot az irodalom és könyvkiadás, az egyesületi kulturális tevékenység, a külföldi hungarológiai műhelyek, az anyanyelvi oktatás és az anyanyelv használat, mint emberi jog kérdéseivel. A konferencia fontosabb előadásait és dokumentumait a mozgalom már hosszú évtizedek óta megjelenő folyóirata: a *Nyelvünk és Kultúránk* 86. száma tette közzé.

Végül az esztergomi konferencia mintegy kétszáz résztvevője arról is döntött, hogy az Anyanyelvi Konferencia a jövőben önálló egyesületként fog működni és a bíróságon bejegyezteti magát. Az összejevetel zárónapja egyszersmind alapító közgyűlés volt, amely a hagyományos Anyanyelvi Konferencia elnevezés megtartásával az új szervezetet, mint *A Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társaságát* hozta létre. A társaság alapszabályt fogadott el, és alapítólevelet tett közzé. Az alapszabály a többi között a következőket rögzítette. „Az Anyanyelvi Konferencia – A Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társasága független egyesület, amely a világ bármely részében – különösen a kisebbségekben – élő magyarság magyar anyanyelvének, kultúrájának megtartását, művelését, fejlesztését

1 tudomány és társadalom

szolgálja. Feladatait elsősorban kulturális és pedagógiai tevékenység által végzi. Ennek a tevékenységnek a körébe tartoznak az időszaki tanácskozások és konferenciák, az oktatási és kulturális gyermek- és ifjúsági táborok és tanfolyamok, a diákcseré-mozgalom, a pedagógusok, könyvtárosok, levéltárosok, újságírók és a nemzeti kultúra fenntartását és továbbadását szolgáló más szakemberek képzését, továbbképzését elősegítő tanfolyamok és találkozók, szakelőadók kiküldésének és cseréjének megszervezése, továbbá tankönyvek és más kiadványok, valamint a *Nyelvünk és Kultúránk* című negyedéves folyóirat megjelentetése. Feladatának tekinti a céljainak megfelelő tájékoztatást, valamint a magyar anyanyelv és kultúra megtartását és művelését, mint alapvető egyéni és kollektív emberi jogot védő tevékenységet is.”

Ugyancsak a társaság célkitűzéseit foglalja össze a konferencia végeztével kiadott zárónyilatkozat, ebből érdemes idézni a következő megállapításokat: „Társaságunk a magyar alkotmányosság alapján, mint szabad polgárok egyesülése kívánja végezni további munkáját. Továbbra is az Anyanyelvi Konferenciák hagyományaira, értékeire és eredményeire támaszkodik, egyszersmind a visszaszerzett nemzeti függetlenség és polgári szabadság nagyobb lehetőségeit igénybe véve szélesebb területen és módszeresebb munkával kíván tevékenykedni. Továbbra is a magyarság anyanyelvének, kultúrájának, nemzeti tudatának és összefogásának szolgálata szabja meg feladatait.”

Az újjászervezett egyesület megválasztotta tisztikarát. Tekintettel Lőrincze Lajos hosszan elhúzódó betegségére, elnökünk levélben jelentette be visszavonulási szándékát. A konferencia köszönetet mondott Lőrincze tanár úrnak sok évtizedes fáradhatatlan tevékenységéért, és őt a társaság tiszteletbeli elnökének választotta meg, ezt a tisztét azonban, nagy fájdalomra, már nem sokáig tölthette be, minthogy a következő esztendő őszén elhalálozott. A társaság elnöke e sorok írója lett, társelnökök: Gál Sándor Szlovákiából, Kántor Lajos Erdélyből, Lázár Oszkár svédországi egyetemi tanár Nyugat-Európából és Nagy Károly egyetemi tanár az Egyesült Államokból. A konferencia alelnöke Kolczonay Katalin tanár, újságíró lett. A közgyűlés ugyancsak megválasztotta a hatvantagú választmányt, mégpedig oly módon, hogy ebből húszan a magyarországi, húszan a Kárpát-medencében kisebbségben élő, húszan pedig a nyugati magyarságot képviselték. A választmányba igen sok közismert író, újságíró, tudós, tanár, lelkész és egyesületi vezető került, a többi között Magyarországról Beke György, Cservenka Judit, Csoóri Sándor, Debreczeni Tibor, Görömbei András, Jankovics József, Kulcsár Katalin, Sárközy Péter, Szathmári István, Erdélyből Bodó Barna, Cseke Péter, Gálfalvi György, Sylvester Lajos, a Felvidékről Dobos László, Máté László, Kárpátaljáról Dupka György, az Egyesült Államokból Fekete Pál, Várdy-Huszár Ágnes, Angliából Gömöri György, Romhányi László, Németországból Világhy Katalin, Franciaországból Lovas Margit, Nagy Pál, Svájcban Fáth Lajos, és képviselve voltak a lengyel, a litvániai, az északnyugati, a kazahsztáni, a brazil és az ausztráliai magyarok is. Már az új választmány jelölte ki az elnökség további hat tagját, ezek: Ginter Károly, Komlós Attila, Szathmári István, továbbá Erdélyből Péntek János egyetemi tanár, a Felvidékről Sidó Zoltán, a komáromi magyar felsőfokú tanintézet főigazgatója, Angliából pedig Gömöri György egyetemi tanár. A későbbiekben mindenekelőtt Komlós Attilának volt meghatározó szerepe: neki köszönhetjük Rákóczi úti irodánk létrehozását, ennek korszerű berendezését, s mint a Társaság ügyvezető elnöke (egészen a Határon Túli Magyarok Hivatalában betöltött irányító szerepéig) igen nagy érdemeket szerzett mozgalmunk működtetése körül.

A megújuló anyanyelvi mozgalom munkája során természetesen igényt tartott a hazai politikai és kulturális intézmények, valamint a nyugati világban élő magyar szervezetek, egyesületek, egyházak és kulturális műhelyek támogatására. Igen termékeny együttműködést alakított ki olyan hazai és külföldi szervezetekkel, amelyek elsősorban érdekeltek a magyar kultúra védelmében és a magyar-magyar kapcsolatok ápolásában. Tevékenységünk egy nagy részét ennek az együttműködésnek a keretében végeztük el: közösen szervezett tudományos, irodalmi és oktatási tanácskozások, értelmiségi találkozók, ifjúsági és gyermektáborok mutatták ennek a sokoldalú együttműködésnek az eredményességét. Ilyen együttműködés jött létre szervezetünk és a Magyar Írószövetség, a Berzsenyi Dániel Irodalmi és Művészeti Társaság, a Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság, a Duna Televízió, a miskolci Kapcsolatok Alapítvány és Pro Recreatione, illetve az Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület (EMKE), az Erdélyi Magyar Tanáregyesült, a Magyar Újságírók Romániai Egyesülete, a Csemadok, a Szlovákiai Magyar Tanáregyesület, a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség, a Magyar Értelmiségiek Kárpátaljai Közössége, a Jugoszláviai Magyar Művelődési Társaság, a Horvátországi Magyarok Szövetsége, a Muravidéki Magyar Közösség, továbbá a Magyar Pax Romana Fórum, az Európai Magyar Protestáns Szabadegyetem, az amerikai Magyar Baráti Közösség (Itt-Ott) és az Amerikai Magyar Tanáregyesület, valamint számos más, a kisebbségi körülmények között vagy a nyugati világban működő magyar oktatási, kulturális és nyelvművelő egyesület között.

Az újjászervezett Anyanyelvi Konferencia minden korábbi értékét tovább kívánta ápolni, egyszersmind minden korábinál szélesebb körű kulturális tevékenységet kívánt folytatni. Az anyanyelvi kultúra gondozásának és védelmezésének ugyanis szerintünk egészen széles körű értelme van. Anyanyelven nem pusztán nyelvhasználatot kell érteni: magyar anyanyelvünkkel szorosan összefügg kultúránk, hagyományvilágunk, zenei anyanyelvünk és nemzeti identitásunk, valamint történelmileg kialakult mentalitásunk. A konferencia fogalma pedig talán megtéveszthető lehet, ugyanis az anyanyelvi mozgalom már régóta nemcsak a négyévente megrendezett összejövetelekre: anyanyelvi konferenciákra korlátozódik, medrében ott vannak a tanári továbbképző tanfolyamok (korábban Debrecenben és Békéscsabán, majd Szombathelyen), az ifjúsági találkozók, amelyeken hagyományosan nyugati és kisebbségi magyar fiatalok vettek részt, illetve az ugyancsak hagyományos sárospataki, balatoni és esztergomi anyanyelvi táborok), valamint egyéb értelmiségi és szakmai találkozások.

Konferenciák és találkozók

Az Anyanyelvi Konferencia mögött immár több mint négy évtizedes múlt áll, és midőn az átalakulást bejelentettük, szinte biztosak voltunk abban, hogy igen nagy és tartalmas jövő vár ránk. Meggyőződésünk szerint szüksége volt rá a szétszórt és szétszóródott magyarságnak, minthogy a nemzet kulturális, szellemi és lelki egységének helyreállítására irányuló oly szükséges nemzeti stratégia egyik fontos műhelye és végrehajtója lehetett volna. Tevékenysége nem irányult más népek és kultúrák ellen, sőt reméltük, hogy előbbutóbb kapcsolatot tudunk találni más európai népek és különösen a szomszéd népek kulturális szervezeteivel. Így kapcsolatot találtunk a Buracu professzor által vezetett kolozsvári Interetnikai Szövetséggel és a budapesti Szlovák Kulturális Központtal, emellett az Anyanyelvi Konferencia kezdeményező szerepet vállalt az 1995 májusában Magyar-

1 tudomány és társadalom

országon megrendezett magyar-román értelmiségi kerekasztal-beszélgetés szervezésében.

Mozgalmunk mindazonáltal természetesen a részeire szakított magyarság kulturális összefogását tartotta stratégiai feladatának, és arra törekedett, hogy hatékony segítséget adjon a kisebbségi magyaroknak anyanyelvük és nemzeti kultúrájuk ápolásában, nemzeti identitásuk védelmében. Ezért elsősorban a kisebbségi magyarság oktatási és művelődési szakembereivel: tanárokkal, tudósokkal, újságírókkal, népművelőkkel, lelkészekkel, egyesületi és ifjúsági vezetőkkel hozott létre kapcsolatot, és számukra szervezett találkozót, konferenciákat, szakmai továbbképzési lehetőségeket. A mögöttünk álló évtizedekben az Anyanyelvi Konferencia, általában együttműködve határokon túli társszervezeteivel, évente átlagosan tizenhat-tizenhét szakmai találkozót rendezett meg: a többi között Budapesten, Keszthelyen, Kecskeméten, Kolozsvárott, Szatmáron, Temesváron, Kassán, Galántán, Szencen, Ungváron, Szabadkán, Adán, Eszéken és Lendván, emellett évente tizenkét-tizennégy ifjúsági és gyermektábort is szervezett: a többi között a Balatonnál, a Velencei-tónál, Esztergomban, Tatán, Tiszasason és Sárospatakon, illetve a szomszédos országok magyarlakta területein. Ugyancsak számontartásra méltó az a továbbképzés, amelyet mozgalmunk a kisebbségi életben tevékenykedő óvoda-pedagógusok számára szervezett minden nyáron a kisvárdai Református Gimnázium kollégiumában, ezen elsősorban kárpátaljai pedagógusok vettek részt.

Néhány találkozóra érdemes külön is utalni ezek közül. Így az Anyanyelvi Konferencia és a Berzsényi Társaság által közösen szervezett keszthelyi Helikon Napok keretében rendeztük meg a határon túl dolgozó magyar irodalmi és nyelvészeti tanszékek (Kolozsvár, Pozsony, Nyitra, Ungvár, Újvidék, Bukarest) tanárainak eszmecserejét, a magyar nyelv-művelő társaságok, majd a kárpát-medencei magyar irodalmi folyóiratok szerkesztőinek találkozóját Kolozsváron; a Szabédi László-napok keretében eredményes konferenciát rendeztünk a századvég magyar feladatairól, a magyar irodalmi felsőoktatásról, illetve az egyház és a társadalom kapcsolatairól; a kassai Kazinczy-napok keretében a magyar sajtónyelv, valamint általában a magyar kisebbségi nyelvhasználat kérdéseit tekintettük át; az ugyancsak kassai Fábry-napok keretében a magyar kulturális régiókról adtunk képet; Szabadkán a mi támogatásunkkal évente rendezték meg a Kosztolányi Dezső-napokat; Adán részt vettünk a Szarvas Gábor Nyelv-művelő Napok rendezésében; Lendván sikeres konferenciát tartottunk a magyar nemzeti tudat erősítésének feladatairól; Kecskeméten pedig két alkalommal szerveztük meg a Lőrincze Lajos-napokat, amelyeken a kárpát-medencei magyar tanár- és tanítóképző intézetek oktatói vettek részt. Sok hasonló összejövetelt, találkozót lehetne még említeni.

A most bemutatott tevékenységet valójában társadalmi munkában végzik az anyanyelvi mozgalom tisztviselői. A legutóbbi, 2009-ben Beregszászban rendezett konferencia tizenhat tagú választmányt és nyolc tagú elnökséget hozott létre. Ez utóbbinak a következők a tagjai: elnöke: ennek az írásnak a szerzője, alelnökök: Balázs Géza budapesti egyetemi tanár és Péntek János kolozsvári nyelvészprofesszor, tagjai: Bodó Barna egyetemi tanár Kolozsvárról, illetve Temesvárról, Dupka György kárpátaljai író, az ottani magyar kulturális élet vezető személyisége, Cservenka Judit újságíró, a *Nyelvünk és Kultúránk* című anyanyelvi folyóirat felelős szerkesztője, Fazekas Tiborc hamburgi egyetemi tanár, Hajnal Jenő a magyarkanizsai kulturális központ igazgatója. Elnökségünk nyolcadik tagját, az Egyesült Államokban egyetemi tanárként dolgozó Nagy Károlyt az elmúlt esztendőben

veszítettük el. A választmány három tagozatból áll: magyarországiakból, kárpát-medenceiekéből és nyugati magyarokból, és olyan ismert tudósok, írók, közéleti személyiségek vesznek benne részt, mint Szarka László történész, Gálfalvi György marosvásárhelyi író, Zubánics László kárpátaljai művelődéstörténész, Tar Károly és Moritz László svédországi egyesületi vezetők, Papp László amerikai építész, Sárközy Péter Rómában tevékenykedő egyetemi tanár és Várdy Béla az Egyesült Államokban élő történészprofesszor.

A konferencia sokirányú tevékenységének megszervezése és ellátása természetesen anyagi eszközöket kívánt, noha az Anyanyelvi Konferencia mindig igyekezett igen takarékos összejöveleteket szervezni és működési költségei is meglehetősen alacsonyak voltak. Számított természetesen az országgyűlés költségvetési támogatására, emellett a Művelődési Minisztériumra és a Határon Túli Magyarok Hivatalára, valamint az Illyés és a Soros Alapítványra. A találkozó és anyanyelvi táborok költségeinek megszerzése azonban sokszor így is szinte emberfeletti erőfeszítéseket kíván, és sajnos tapasztaltunk értetlenséget, közömbösséget is. Így például a *Nyelvünk és Kultúránk* című folyóiratunk megjelentetése mindig különös erőfeszítéseket kívánt (ebben a tekintetben Beke Györgynek, Komlós Attilának és Cservenka Juditnak voltak különleges érdemei). Folyóiratunk a nemzeti kultúra régióinak kapcsolatrendszerét építette ki, szakmai tekintetben igen színvonalasnak tartják Budapeستől Marosvásárhelyig és Kassától Szabadkáig.

Anyanyelvi mozgalom és kulturális stratégia

Nem lehet eléggé nagy fontosságot tulajdonítani annak, hogy a több országban élő magyar politikai közösség dialógusa és együttműködése intézményes keretek közé került, következésképp magasabb fokú stratégiai tervezéssel és nagyobb gyakorlati hatékonysággal felelhetett meg annak a felelősségnek, amelyet ráruházott a szerencsétlen módon alakult huszadik századi magyar történelem a Trianon után egymástól elválasztott nemzeti közösség kulturális egységének megőrzését szolgáló igény. Abban is bizonyos vagyok, hogy a magyar-magyar párbeszéd ma, a rendszerváltozás után két évtizeddel is, a kultúra, a kulturális kapcsolatok világában haladhat előre igazán. Már csak annak következtében is, hogy több országban, kisebbségi közösségekben és szétszóródásban élő tizenégy-tizenöt millió magyar nem politikai, hanem kulturális értelemben alkot nemzetet, és a magyar-magyar dialógus intézményesített rendszerének egy kulturális nemzet érdekeit, anyanyelvi művelődését, kollektív önazonosságának fenntartását kell szolgálnia.

A magyar kultúra nemzetfenntartó képessége, szerepe és ereje nem lehet kétséges, mint ahogy ez sohasem volt kétséges a mögöttünk álló évszázadokban. Nem kevesen beszéltek arról, hogy a magyar nemzet valójában kultúrája és mindenekelőtt irodalma által létezik. Természetesen fontos szerepe van az állami intézményrendszernek, a gazdasági tevékenységnek, a társadalmi mozgalmaknak, az egyházaknak, akár a sportnak is. Azt azonban igen kockázatos lenne állítani, hogy a nemzet legfontosabb összetartó tényezője a tömegsport (mindenekelőtt a labdarúgás) volna, és a nemzeti erőforrásokat mindenekelőtt ennek szolgálatába kellene állítani. Kultúránk és főként irodalmunk nemzetfenntartó küldetését szinte minden gondolkodó magyar elme az első helyre tette – olyan államférfiak, mint Bethlen Gábor, Zrínyi Miklós, Széchenyi István, Bethlen István, Teleki Pál, Klebelsberg Kunó vagy éppen Bibó István, és természetesen olyan írók, mint Vörösmarty Mihály, Petőfi Sándor, Arany János, Ady Endre, Babits Mihály és Illyés Gyula.

1 tudomány és társadalom

Csupán egyetlen érvelést szeretnék idézni itt, Szabó Zoltánét, a londoni emigrációba kényszerített neves „népi” íróét és szociográfusét, aki 1974-ben írott *Hungarica Varietas* című esszéjében fejtette ki azt a gondolatot, miszerint a magyar nemzet mindig „irodalmi nemzet” volt, és annak is kell maradnia. „Az irodalmi nemzetet – olvashatjuk itt –, mint minden nemzetet – az a bizonyos, >mindennapi népszavazás< tartja össze. Vagyis egyéni döntések az együvé tartozás mellett. Mihelyt az összetartozás-tudat az írókban, kifejezése a szellemi életben elhalványul, vagy elnémul, az irodalmi nemzet gyöngül, a minőség rokkan, a tehetség elbátortalanodik, az értelem eleven erői elszikkadnak, a szellem élet vérkeringése elakad. A nemzet megszenvedti.” Valójában ennek az „irodalmi nemzetnek” a határokon átívelő létét és megmaradását szolgálta az Anyanyelvi Konferencia munkája is.

A magam részéről (és gondolom ebben igen sokak véleményét és meggyőződését képviselhetem) mindig is megkerülhetetlen feladatnak láttam a magyar kultúra, mindenekelőtt a magyar irodalom, azaz a kulturális „civil-társadalom” intézményeinek és szervezeteinek bevonását mind a magyar-magyar párbeszéd stratégiájának alakításába, mind ennek a stratégiának a gyakorlati megvalósításába. Részben amiatt, hogy a párbeszéd és az együttműködés alakításában a kulturális életnek vannak felhalmozott tapasztalatai, részben avégett, hogy a kulturális élet képes a párbeszéd stratégiája mellé állítani a civil társadalom erőit: támogatását, sőt áldozatkészségét. A magyar-magyar dialógus és együttműködés ugyanis jóval fontosabb nemzetpolitikai feladat annál, mintsem hogy a politika vagy pusztán a kormányzat ügye legyen. És csakis a kulturális élet, például az anyanyelvvédő és irodalmi szervezetek tehetik valóban országos és nemzeti üggyé a magyar-magyar párbeszédet. Ehhez azonban a kormányzati politika eszközei, így a pénzügyi támogatás által kellene lehetővé tenni azoknak a nagy múltú társadalmi intézményeknek a működését, amelyek, miként az Anyanyelvi Konferencia is jelentékeny kulturális háttér és tapasztalat birtokában vállaltak szerepet a magyar-magyar kapcsolatok szervezésében, a határokon belül és kívül ellátandó nemzeti kulturális feladatok ellátásában.

Erőfeszítések és ellehetetlenítés

Kétségtelen, hogy az anyanyelvi mozgalomnak a nyolcvanas és kilencvenes években volt a fénykora: ebben a két évtizedben igen széleskörű tevékenységet folytatott, számos „siker-programot” hozott létre, nagy számban voltak munkatársai és hívei, mondhatnám (Kányádi Sándor kifejezésével élve) „szabófalvától sanfranciscóig”, vagyis szinte mindenütt, ahol magyarok élnek. Ezt a szerepét a korábbi évtizedek során általában elismerte, tevékenységét folyamatosan támogatta a politikai élet és a kormányzati intézményrendszer. (Volt idő, amikor irodájában hat alkalmazott dolgozott, ma egyetlen titkárnő és egy szerződéses pénzügyi munkatárs végzi a feladatokat.) Legendás évtizedek voltak ezek, előfordult, hogy választmányunk ülésén kormányzati tényezők, például Göncz Árpád köztársasági elnök is megjelentek, kapcsolatban voltunk Antall József miniszterelnökkel és Orbán Viktor későbbi miniszterelnökkel is. Általában elmondható, hogy az Anyanyelvi Konferenciának igen nagy tekintélye volt a hazai egyesületi életben, már csak annak következtében is, hogy nem egy viszonylag szűk értelmiségi réteget képviselt, hanem a világ magyarságával épített ki gyümölcsöző kapcsolatokat. Ezek között a kapcsolatok között rendkívüli fontosságra tettek szert azok az összeköttetések, amelyek a szomszédos

országokban működő kisebbségi magyar szervezetek, így egyházi, kulturális, tanügyi és ifjúsági szervezetek építettek ki az anyanyelvi mozgalommal. Mindez erőteljesen megjelenítette az Anyanyelvi Konferencia „befogadó” jellegét.

Ahogy azonban szaporodni kezdtek az (össz)magyar kulturális egyesületek, úgy veszített fontosságából a korábban megkerülhetetlennek tekintett anyanyelvi mozgalom. Kétségtelen, hogy a mögöttünk lévő két évtizedben bizonyos „infláció” ment végbe a határon túli magyarsággal foglalkozó szervezetek és mozgalmak világában, és ennek a jelenségnek az is következménye volt, hogy a kisebbségi magyarokkal kialakított kapcsolatrendszer szervezése és főként az állítólagos eredmények folyamatos hangoztatása sikeresen szolgált bizonyos magánérdekeket. Ennek a mozgalmi „inflációnak” a folyamata több tekintetben is ártalmas hatást tett az általunk szervezett anyanyelvi mozgalomra. Mindennek részben az volt a hátterében, hogy az Anyanyelvi Konferencia nem kívánt beállni egyetlen politikai párt mögé sem. Meggyőződésünk értelmében, most úgy tetszik, tévesen csupán a nemzeti kultúra szolgálatára szegődtünk el, vagyis stratégiai feladatokat vállaltunk, amire a mára teljesen átpolitizálódott magyar társadalomban valószínűleg nincs szükség. Aki nem vállal pártelkötelezettséget, az ne akarjon fellépni a közéletben.

Következésképp intézményünk az utóbbi esztendőkből mind kevesebb költségvetési támogatást kapott, már pedig egy ilyen szerteágazó és költségigényes munkát nem lehet támogatás nélkül végezni, hiába vállalnak résztvevői önzetlenül szerepet. (Mint a szervezet elnöke, magam nem kaptam semmiféle juttatást, holott hivatali teendőim igen sok időmet lefoglalták, például hosszú napokra el kellett utaznom a szomszédos országok magyarok által lakott városaiba, az ott rendezett találkozókra, tanfolyamokra.) Mégis valami szerény (elárulom: az utóbbi esztendőkből évi tizenötmillió forint költségvetési) keretből fenn tudtuk tartani irodánkat, intézni tudtuk határon túli társ-intézményeink ügyes-bajos dolgait, minden esztendőben rendeztünk néhány szakmai konferenciát, pedagógus-továbbképző tanfolyamot és rendre meg tudtuk tartani választott szerveink: az elnökség és a választmány üléseit. Mindemellett rendszeresen közre adtuk *Nyelvünk és Kultúránk* című folyóiratunkat is.

Így azután a közelmúltban tapasztalt kormányzati és bírósági döntések következtében (talán csak egy időre, ámbar egy felszámolt kulturális intézmény újólagos életre keltésének igen csekélyek a lehetőségei) az Anyanyelvi Konferencia munkájának alighanem vége van. Kulturális és társadalmi szervezetek működésére ugyanis jelenleg nem írtak ki pályázatot, ezért elesünk azoktól a lehetőségektől is, amelyeket az úgynevezett „közhasznúsági” státus elérése révén kaphatnánk meg. A jelenlegi szabályok szerint ugyanis az a kulturális egyesület tarthat sikeres igényt költségvetési támogatásra, amely megszerzi az úgynevezett „közhasznúsági” státust, vagyis az állami szervek elismerik munkájának közhasznú voltát. Ezt a státust a bíróság állapítja meg. Természetesen az illetékes bírósághoz fordultunk annak érdekében, hogy számunkra ezt a státust ítélje meg, ennek birtokában lehettünk volna egyértelműen jogosultak valamilyen (akárcsak szerény mértékű) költségvetési támogatásra. Az illetékes Fővárosi Törvényszék elutasította kérelmünket.

Most nem lehetetlen, hogy fájó szívvel kell búcsút vennünk attól a több száz magyarországi és határokon túl dolgozó magyar pedagógustól, lelkésztől, írótól, tudóstól és művésztől (köztük sok Kossuth- illetve Széchenyi-díjastól) és attól az ugyancsak számos kulturális egyesülettől, közösségtől, akikkel és amelyekkel négy évtizeden keresztül, szem előtt tartva a nemzet szellemi és erkölcsi összetartozásának magasabb érdekeit, közösen ala-

1 tudomány és társadalom

kíttottuk ki és igyekeztünk elvégezni tennivalóinkat. A lehetséges végső búcsú természetes módon fájdalmas és drámai, a csalódottságon, a kifosztottság miatt bennünket elfogó, lelki megrázkódtatás érzésén nehéz úrrá lenni, különösen most, az utolsó pillanatokban. Ezek a pillanatok, hacsak nem kapunk az illetékesek részéről némi biztatást, pontosabban inkább tevőleges támogatást, amelynek birtokában továbbra is végezhetjük munkánkat, úgy tetszik, előbb-utóbb elérkezik. Nehéz elfogadni ezt a helyzetet, különösen nekem, aki immár négy évtizeden keresztül vesz részt az anyanyelvi mozgalom tevékenységében. Bizonyos vagyok abban, hogy csalódottságomban és fájdalommban nem vagyok egyedül, igen sokan élnek Magyarországon, a szomszédos országok magyar közösségeiben és a nyugati világban olyan magyar értelmiségiek, akiknek élete és munkássága hosszú évtizedeken keresztül egybefonódott az anyanyelvi mozgalom tevékenységével, és akik áldozatosan, időt és munkát nem sajnálva vállaltak szerepet abban a munkában, amely a magyar nyelv és a magyar kultúra és természetesen a magyar nemzeti közösség fennmaradását és megerősödését szolgálta.

Hogy mozgalmunk és intézményeink (például *Nyelvünk és Kultúránk* című folyóiratunk, amely Brassótól Kaliforniáig és Stockholmtól Nápolyig fogta olvasói közösségbe nemzeti kultúránk híveit) megmaradnak-e, az már nem tőlünk függ. Az anyanyelvi mozgalom fennmaradása nem kíván komolyabb kormányzati áldozatkészséget, még most a gazdasági megszorítások idején sem. Magam azonban, mondhatom, belefáradtam és belerokkantam a mögöttünk álló esztendő hiábavaló küzdelmeibe: 2012-ben lemondtam elnöki tisztségemről és a közgyűlés, javaslatomra, egyhangúlag Balázs Géza nyelvészprofesszort választotta meg A Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társasága – Anyanyelvi Konferencia elnökének. Szomorúak voltak a búcsúszavaim. A végső szót azonban nem mi, hanem a kormányzat fogja kimondani – szeretnénk bízni abban, hogy ez a végső szó nem a teljes tagadást és a felszámolást: egy négy évtizeden keresztül végzett áldozatos munka végét fogja jelenteni.

Téli tánc